

סידורה של ישיבת שבי חכמי

החולמות הגדולים

גמרה תענית, ז"ג כ"ג

אמר רב כי חיקן כל מין של אותו צדיק היה מצטרע על המקרא זהה –
שיר המעלות בשוב ה' את שבת צין ה' ים נחלמים."

אמרו: וכי יש אדם ישן שביעים שנה בחולם?
פעם אחת היה מהלך בדרך, ראה אדם אחד שהוא נטע חרב.
אמר לו: זה כמו שאתה שני פירות? אמר לו: לשבעים שנה.
אמר לו: אני מצאתי את העולם בחרבבים, כסם שנטעו אבותי ל', כך אטע אני לבני,
ישב חוני לאכול כריך. נפלה עליי שינה ונרדם,
עללה צוק והקיף עליי ונטכסה מן העין ושין שביעים שנה.
כשהתעורר, ראהו לאותו אדם שהוא מלקט מאותו חרב.
אמר לו: אתה הוא שנגעתי? אמר לו: אבי אבא. אמרו: וואי ישן היה? שבעים שנה.
ראה אותו שהמליטה רמיכים רמיכים.

חלה לביטח, אמר להפ: בם של חוני המangel היק?
אמר לו: בם אים בעולם אבל בם ישן.

אמר להם: אני חוני המangel. ולא האmittים לו.
להלן בבית המדרש, שמע החכמים אמרים: ברורה לנו שמוועה זו עכשי כבימוי של חוני המangel,
שכשיה חוני נכנס לבית המדרש. כל קושיה שהייתה להם לחכמים, היה מי'שבת.
אמר להסנאדי חוני, ולא האמינו לו, ולא נזהנו בו כבוד כראוי לו.
חלשה דעתו ובקש רחמים ומתק.

אורות הקדש, חלק א', ב"ג

החולמות האגדילים יסוד העולם הם.

המדרגות שונות הן. חולמים הם הנכאים, 'בחולם אדרב ב',

חולמים הם המשורדים בהקץ, 'חולמים בעלי המחשבה הגדולה לתיקון העולם',

הסתות של החיות החברותיות, בהיותם שקוועים רק בצדם הטעמי, נוטלת את אור החלום מן העולם,
את זהור ההרבהה שלו; את עלייתן העלוינה מהמציאות הקודרת,
עד שהעולם מפרפר במטאוביים.

מתוך עקרונות הארץיות של המציאות, חסורת זהור החולם.

רק המכבים הם יסורי אהבה, הם ימרכזו את העולם, ברוחם ל',
כמה גדולה היא הטעות של המתפזרים במציאות הלquia,
בעת אשר רק החלום החופשי, המודר במציאות אגבולה,
הוא הוא באמות, האמת הייתית של המציאות,

ואז שב חזון החולם וריה למזהה ברוח.
'פה אל פה אדרב בו ומראה ולא בחדות, ותמונה ה' יבט'

אורות הקדש ג', רכ"א

כל אדם צריך לדעת, שקרי הוא לעבד עפ"י אופן ההכרה והרגשה המivid של', עפ"י שורש נשמוו,
ובעולם זה, הכלל עולמים אין ספורות, ימצא את אוצר חיין.

אל יבללווה וככינס שוטפים אל תוכו מעולמות זרים, שאיתם קולטם כהוגן,
שאיתם מוכשר לאגדם יפה בצרור החיים של'.

אליה העולמות ימצאו תיקונים במקומות אצל המסגולים לבניינם ושיכלאום.
אבל הוא צריך לרוץ את חייו בעולמותיו הוא, בעולמות הפנימיים של',

שהם לו מלאים כל ומקיפים את כל.
'ח'יב אדם לזר - בשבי' נברא העולמות'

פנקט'ם, פנקט'ם מ"א, ל"ג

כל התורות, התפירות והמעשים הוטובים כולם,
באיהם הם לגנות את האמת הפנימית השရיה בנסיבותו של אדם,
שאין שם הבזל בעוצמות פנימיות,
בניה ובין האמתה המוחלטה העלוינה,
כי באמת הכל מתחאה.